

soudně zabavené věci uplatnil žalobou podle § 466 obč. zák. (pokud se týče i podle nař. z 19. září 1860, čís. 212 ř. zák. platného alespoň obdobou zajisté i pro movité věci) a pak v exekuci pokračoval. Správnosti tohoto názoru nasvědčují i praktické úvahy. Vedlo by jednak k nesrovnalostem, kdyby mělo být dovoleno, by proti bezelstnému nabyvateli zabavené věci přes ustanovení §§ 367 a 456 obč. zák. bylo pokračováno v exekuci snad i násilím. Provedení dražby zabavené věci, jež přešla do cizí moci, naráželo by na nepřekonatelné překážky, neboť nebylo by lze, by soud je dal odhadnouti (§ 275 ex. ř.), koupěchtiví si je prohlédli a kupitelé je ihned převzali (§ 278 ex. ř.).

Čís. 9243.

Okolnost, že jiná pojišťovna zahájila s vymáhající pojišťovnou t. zv. mezipokladenský spor podle § 66 nem. zák., není o sobě důvodem pro odklad exekuce, nanejvýš pro odklad exekuce podle § 42 čís. 4 ex. ř., nýbrž stává se jím teprve, když povinný podal z toho důvodu námitky proti exekučnímu nároku podle § 35 ex. ř.

(Rozh. ze dne 5. října 1929, R I 585/29.)

Dlužník navrhl odklad exekuce vedené Zemědělskou nemocenskou pojišťovnou z důvodu, že nemocenská pojišťovna soukromých úředníků a zřízců v Praze zahájila mezipokladenský spor ve smyslu § 66 zákona ze dne 30. března 1888 u zemské správy politické v Praze proti vymáhající straně, v němž jest spatřovati skutečnost zrušující, po případě zastavující nárok vymáhající strany. Soud první stolice návrhu vyhověl, vycházeje z názoru, že takováto žaloba může mít účinek zrušující nárok vymáhající strany proti straně povinné, prozatím na dobu, až bude po nahlédnutí do spisů, týkajících se tohoto mezipokladenského sporu, moci rozhodnouti o žádosti povinné strany o odklad exekuce samé. Rekursní soud zamítl návrh na povolení odkladu exekuce. Důvody: Rekursu do usnesení prvního soudu nelze upřít oprávněnost. Povinná strana přiložila k návrhu na odklad exekuce podací rubriku, z níž vysvítá, že nemocenská pojišťovna soukromých úředníků a zřízců dne 13. listopadu 1928 učinila návrh u zemské správy politické v Praze na zahájení mezipokladenského sporu ve věci pojistných příspěvků za zaměstnance Josefa H-a. Již z návrhu samého však plyne, že nejde o skutečnost zrušující nebo zastavující nárok vymáhající strany, neboť žádost nemocenské pojišťovny soukromých úředníků a zřízců v Praze jest žádostí třetí osoby a není doposud jisto a nebylo tvrzeno, zda žádost vůbec měla nebo bude mít úspěch. Pouhá žádost jest zá-
sahem třetí osoby, který o sobě nezrušuje ani nezastavuje nárok vymáhající strany. Z podací rubriky plyne, že se návrhováte-
lka odvolává na § 66 zákona ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. V tomto zákonném předpisu však jde o to, zda některé osobě, obci, korporaci atd. přísluší nárok na náhradu proti nemocenské pojišťovně podle řečeného zákona,

což má za předpoklad, že tyto osoby nebo korporace učinily náklad, kterým byla nemocenská pojišťovna povinná, takže jim proti ní přísluší nárok na náhradu. Podle návrhu povinné strany a podle podací rubriky však nejde tu o takovýto nárok, naopak o řešení otázky, zda by vymáhající strana dostala příspěvky úplně zdarma, ježto již jiná pojišťovna soukromých úředníků a zřízců v Praze pojištění prováděla, takže by zaměstnavatel za tutéž dobu platil příspěvky dvakrát. Není třeba v nynějším období řízení obírat se otázkou, zda nemocenská pojišťovna soukromých úředníků a zřízců vzhledem k § 282 a § 220 č. 4 zákona ze dne 9. října 1924, č. 221 sb. z. a n. postupovala správně. Stačí zjištění, že pouhá žádost třetí pojišťovny, směřující k řešení shora uvedené otázky, není okolností zrušující ani zastavující nárok vymáhající strany, nýbrž vměšování se třetí osoby do zahájeného řízení, které nemůže mít výsledek, jaký si představuje povinná strana. Právě, kdyby nemocenské pojišťovně soukromých úředníků a zřízců příslušel nárok ve smyslu §§ 64 a 65 zákona ze dne 30. března 1888, č. 33 ř. zák. a vymáhající strana by byla povinná nahradit žadatelce výlohy jí učiněné, měla by vymáhající strana tím větším právem nárok na příspěvky povinné strany. Vzhledem k tomuto rázu kroku, který nemocenská pojišťovna soukromých úředníků a zřízců v Praze podnikla, neměl první soud příčiny odložit exekuci a nebylo třeba vyčkati dojití spisů zemské správy politické, ježto již údaje návrhu povinné strany ze dne 13. listopadu 1928 ve spojení s podací rubrikou poskytují dostatečný podklad k rozhodnutí o tomto návrhu, aniž by bylo třeba odkladu exekuce až do rozhodnutí o žádosti samé.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Návrh povinného na odklad exekuce nedovolává se výslovně žádného z důvodů v § 42 ex. ř. výčetmo uvedených, z nichž lze naříditi odklad exekuce. Tvrdí jen, že jistá pojišťovna zahájila s vymáhající pojišťovnou tak zvaný mezipokladenský spor podle § 66 nem. zák., a vidí v její žádosti o zahájení tohoto řízení skutečnost, exekučně vymáhaný nárok zrušující, po případě zastavující, která nastala teprve po vzniku exekučního titulu. Než skutečnost o sobě, i kdyby v pravdě o ní šlo, není důvodem pro odklad exekuce, nýbrž stává se jím teprve, když povinný pro ni podal námitky proti exekučnímu nároku podle § 35 ex. ř. To však povinný ani netvrdí. Rekursní soud proto právem změnou usnesení prvního soudu návrh na odklad exekuce zamítl. Pokus dovolacího rekursu, návrh na odklad exekuce odůvodniti předpisem § 42 č. 4 ex. ř., protože nárok vymáhajícího věřitele je závislý na vzájemném vyúčtování obou pojišťoven na mezipokladenském sporu zúčastněných, zneuznává smysl a účel řečeného předpisu. Tento předpis předpokládá, že se vede exekuce pro nárok, závislý na vzájemném plnění vymáhajícího věřitele dlužníkovi, jež se má státi z ruky do ruky (§§ 8, 25 druhý odstavec ex. ř.). O takový vzájemný poměr mezi vymáhajícím věřitelem

a povinným tu však nejde a proto nelze použití řečeného zákonného předpisu.

Čís. 9244.

Knihovní poznámka hypotekární žaloby má povahu prozatímního opatření. Pro podání opravného prostředku platí osmidenní lhůta a jde o věc prázdninovou podle § 224 čís. 9 c. ř. s. v doslovu zákona ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 5. října 1929, R I 693/29.)

Soud první stolice povolil poznámku hypotekární žaloby, rekursní soud návrh zamítl.

Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Knihovní poznámka hypotekární žaloby má právě tak jako ostatní poznámky jmenované v čl. XIII čís. 7 uvoz. zák. k ex. ř. povahu zatímního opatření, jak Nejvyšší soud, navazuje na stálou praxi bývalého vídeňského Nejvyššího soudu, stejně stále uznává a obšírněji odůvodnil v četných uveřejněných rozhodnutích (sr. rozh. čís. 1720, 4134, 5300 sb. n. s.). Proto se lhůta ke stížnosti neřídí § 127 kn. zák., nýbrž platí pro podání opravného prostředku osmidenní lhůta §§ 402, 65 ex.ř. Žalující firma podala dovolací rekurs proti napadenému usnesení, jež jí bylo dodáno dne 15. července 1929, až 6. srpna 1929, tedy opožděně. Na tom nemění nic, že opravná lhůta začala běžeti v soudních prázdninách, neboť jde o feriální věc podle § 224 čís. 9 c. ř. s. (zák. ze dne 19. ledna 1928, čís. 23 sb. z. a n.) a na feriální věci soudní prázdniny nemají vlivu (§ 225 druhý odstavec téhož zákona).

Čís. 9245.

Náhrada škody dráhou.

Předpis § 10 písm. b) nařízení ze dne 14. září 1854, čís. 238 ř. zák. platí i ohledně státní dráhy (bývalé Ústecko-Teplické dráhy).

Podle nařízení ze dne 14. září 1854, čís. 238 ř. zák. platí zásada o povinnosti k náhradě škody i nezaviněné. Spadá sem též povinnost k náhradě škody vzniklé drážním propustkem.

(Rozh. ze dne 5. října 1929, Rv I 1450/28.)

Žalobce domáhal se na Československém železničním eráru náhrady škody, ježto jeho pozemek byl při prudkém dešti zaplaven, an nebyl průtok pod náspem ústecko-teplické dráhy upraven tak, by voda volně odtékala. Procesní soud první stolice neuznal žalobní nárok.